

Jesam li kvalitetna?

Na sto sam muka. Jasno mi je što je tema ovog broja, ali nisam sasvim sigurna da znam što je to kvaliteta odgojno-obrazovnog procesa ili barem na koji dio prakse se odnosi. Ups! Sada sam se razotkrila. Sada i vi znate da sam potpuna truba. Što mogu kad sam zbunjena? A to je stoga što sam u ovih sto godina koliko djelujem u odgoju i obrazovanju nailazila na različite poglede na rečeni aspekt. Lako bi bilo da postoje (postoje li?) egzaktni, propisani kriteriji na temelju kojih bi svatko mogao doći reći tko je kvalitetan a tko nije. Još bi bolje bilo kad bi se moglo one nekvalitetne, recimo, poslati da čuvaju ovce. Ovako poštenu odgojni djelatnik živi u posvemašnjem neznanju i sumnji. Kao na primjer ja.

Jer, eto, neki dan dođe mama s blizancima i napadne me, s vrata, umjesto dobro jutro, iznebuha, da je jedan od dvojice jučer kući došao s čvorugom na glavi. I još doda kako onom tko nije u stanju sačuvati dječju glavurdu od čvoruga ovdje nije mjesto. Eto! Nije pomoglo ni to što o navedenoj povredi nisam imala pojma, a kako se kasnije pokazalo, o tome ništa nije znala ni paralelka. Malci se stalno natežu, onako bratski, i nije im prvi put. Nije isključeno da je čvoruga nastala negdje drugdje, ali je činjenica da kvalitetu odgojno-obrazovnog procesa roditelji mogu tumačiti na svoj način. Brojeći čvrge, ogrebotine, poderotine, zamazotine, bljuvotine i sl. Još uvijek su od strane roditelja prisutna pitanja tipa: *Je li jeo, kakao i spavao?* Ne kažem da nema svijetlih primjera roditelja koje zanima kako dijete napreduje. Baš me neki dan jedan tata priupitao, onako u prolazu, kako njegova klinka napreduje na području engleskog jezika. Ne moram vam reći da sam se po tom pitanju pravila da sam Englez.

Ne zbunjuju me samo roditelji.

Tu je i vrlj nam poslodavac, Grad ili lokalna samouprava što nas plaća i preplaćuje, kako oni misle. Čini se da se za njih kvaliteta odnosi na broj upisane djece. Što više - to bolje! To

kvalitetnije. I još ako je moguće obuhvatiti svu djecu s TUR-om - onda smo stvarno visoko kvalitetni, a i imamo platformu za sljedeće izbore.

Pa onda stručni tim i ravnatelj. Ono što prolazi u jednom objektu ili skupini nema nikakve garancije da će proći kod vas. Što je dobro za njih, ne mora biti i za vas - valjda zato što toga dana baš niste raspoloženi za procjenu kvalitete pa ste im to dali i na znanje. I ravanje! Na zidu u mojoj sobi, ponad šanka gdje se servira hrana stoji pravilo: 'Jedi u tišini.' Djeca su ga sama osmislila. Prilikom jednog nenadanog posjeta pedagoga, bez pregovaranja (i prigovaranja), preformulirano je u: 'Pričaj tiho dok se jede'. U smjeru kvalitete, naravno!

No kvalitetu vam u mom vrtiću i drugi različito doživljavaju. U spremačica je pogled na kvalitetu iznimno praktičan. Odnosi se na higijenske uvjete i svakom je jasno da je i to nezaobilazan aspekt kvalitete. Nema šanse da na njihovom testu prođete ako djeci dopuštate eksperimentiranje svake vrste. S vodom i pijeskom vani, a pogotovo unutra. Reckanje, rendanje i pasiranje voća, povrća i sličnih namirnica degradat će vas u njihovom očima za vijeke vjekova.

Domarima ste dobri samo ako sami poduzimate aktivnosti održavanja, i to kvalitetno. Ako vam slučajno i padne na pamet predložiti neki 'zahvat', onda to mora biti prijedlog gotovog rješenja sa specifikacijom materijala. Nema tome davno, zamolila sam (pismeno) da se izbetonira rupa na terasi. Prošli su mjeseci, a onda sam upregnula vlastite resurse u liku i djelu muža i sina i problem je bio riješen. Velikodušni je donator želio ostati anonimno. Ako bi to nekoga uopće zanimalo. A nije!

Primjera ima još, ali preskočit ću sve jer sam sigurna da vas zanima struka. Koliko se ja u struku razumijem (u što sve više sumnjam), mislim da se kvaliteta najvećim dijelom odnosi na zadovoljavanje potreba svakog pojedinog djeteta u procesu. Ali tu je kvaka.

Glavna! Ne djelujete s pojedincem već sa skupinom! Pa tako ipak svi dolaze kad se dolazi, jedu kad se jede, odmaraju kad se svi odmaraju, igraju se kad se svi igraju. Uživaju na zraku kad su svi na zraku. Idu doma kad se ide, iako se u većini slučajeva baš i ne daju. Barem kod mene!

I to me dovodi do pitanja za vas, dragi moji:

Slažete li se sa mnom da su primjeri prakse u ovom broju zaista kvalitetni? Možete li, na temelju njih, odgovorno tvrditi da imamo kvalitetnu odgojno-obrazovnu praksu?

Ima li tu prostora za napredak?

Trebamo li se zabrinjavati ako poneki činitelj (roditelj, gradonačelnik, domar itd.) kvalitetu vidi svojim očima?

Zašto uvijek, kad razmišljam o kvalitetnim primjerima iz vlastite prakse, sumnjam?

Grli vas i ljubi vaša sumnjičava Marica

iz maričinog kuta